

Kdyby byl dnešek mým dnem posledním...

Tereza Barnová
Orlicí

kategorie: C (Láska a její podoby)

ročník: kvinta

věk: 16 let

Gymnázium Ústí nad

Mgr. Jana Šmétková

702292328

smetkova@gymuo.cz

Když mě ještě jako malou přepadla jakási forma existenciální krize, choulila jsem se mamince v klíně a nechápavě se dotazovala: „Proč žijeme tak krátce? Myslíš, že se uvidíme v nebi?“ Vždy se mi dostala odpověď, co mě na nějakou chvíli uklidnila: „Vezmi si takovou včelku, umírá s prvním žihadlem.“ A já nějak uvnitř doufala a věděla, že existuje nějaký Bůh a nějaké nebe, samozřejmě také nějaký anděl a nějaká má duše, kterou mi ten nějaký anděl do nebe k Bohu odnese. A tak jsem začala milovat Boha, nebe, anděla a také svou duši, jelikož jsem věděla, že právě ona mi bude nejbližším přítelem po celý život. Ne nadarmo se říká, že je lepší vypěstovat si svou vlastní zahrádku místo toho, abychom neustále čekali, až nám jiní přinesou květiny. A tak jsem se rozhodla stát se vlastním zahradníkem se semínky štěstí a naděje. Až mě děsí, jak rozumně jsem se na svět tehdy dívala oproti budoucnu. Postupem času jsem totiž přestala stíhat zalévání a zastříhávání svých rostlinek, takže některé uvadly a jiné mi zase přerostly přes hlavu. Střídal se u mě stav hurikánů a mučivého sucha.

Jednou jsem se však zastavila, zastavila jsem i smršť myšlenek a podívala se před sebe. Listopad byl právě v plném proudu, listí poletovalo kolem jako hejno podzimních holubic a šustilo mi pod nohama. Přestože neodbila ani šestá, slunce již zapadlo za obzor a stromy kolem si hrály na chameleona s rezavou oblohou. Jak mi tam tak vítr čechral vlasy, uvědomila jsem si, že jsem šťastná. Došlo mi, jak miluju svět kolem sebe a i ten uvnitř. Od tohoto okamžiku jsem tomuto pocitu říkala sebeláska. Ten maličký záchvěv, kdy v člověku trhne samou něhou a radostí, že může dýchat právě teď a tady, že slyší zpěv ptáků a cítí každé pohazení od větru. V procesu rozvíjení své osobnosti mi přijde tento pocit velice důležitý, ta chvíle, kdy jsme za sebe rádi. Já totiž miluji svůj život a jsem za něj patřičně vděčná, protože netrvá navěky, je pomíjivý jako samotné podzimní listí a právě tak překrásný, jen nám i podobně praská pod patami.

A proto se neustále strachuju, že už nic takového nestihnu zažít. Že jednou usnu, už se neprobudím a všechno bude ta tam. Každé obejmutí, každý polibek, každá bolest břicha od smíchu jako by se nikdy neodehrála. Stane se ze mě jen další kapka rosy na ranní louce. Černá na bílém tato myšlenka vypadá zdaleka ne tak děsivě, jak ji cítím, jak rozechvívá všechny nervy mého těla. Protože ať se upínám k Bohu, bližním či do svého nitra, stále se necítím úplná. Pokud by totiž zítřek nepřišel, myslím, že jsem s dneškem nenaložila vhodně. Přestože jsem dnes zvládla všechny povinnosti, které jsem zvládnout měla, cítím, že kdyby byl dnešek mým dnem posledním, priority bych si utřídila jinak. Ano, kdyby byl dnešek mým dnem posledním, rozsévala bych dnes mnohem víc lásky.

Zřejmě bych začala konat hned ráno, u své rodiny. Maminka se každé ráno poctivě snaží zorganizovat své úkoly a zároveň ty naše. Pouklidí, uvaří čaj, připraví snídani a sourozencům i něco malého na zub do školy. Vypadá nepřemožitelně, jak se tam tak krájí s jablkem, přičemž stíhá ještě zalít hrnek s kávou horkou vodou a vyzkoušet bratra z počtů. Zajímalo by mě, jestli si uvědomuje, jak velká gesta pro nás dělá, zajímalo by mě, jestli si to uvědomuje i sestra a bratr, když mně to došlo teprve při myšlence na odchod. Kdyby totiž svou ranní rutinu jeden den nevykonala, zřejmě by se všechno obrátilo vzhůru nohama. Začíná mě tedy trochu děsit, jestli má slova, jak moc ji zbožňuju, nebere na lehkou váhu, jelikož jen díky ní stojím na vlastních nohách, jen díky ní mohu dýchat. Protože ona mi každodenně dává více než všichni ostatní dohromady. A pekelně doufám, že si to ona i mladší sourozenci uvědomují, že jsou mým malým domovem.

Čím dál víc si totiž říkám, že zřejmě nemiluju dost okatě. Protože kdybych se neměla dožít zítřka, už bych ho v životě neobejmula. Nikdy bych už necítila tu jemnou mentolovou vůni, motýlky v břiše a neviděla ten nervózní úsměv, když po něm někdo něco vyžaduje, a on přece nechápe, která bije. Avšak tady asi neplatí, že bych měla okamžitě vyjádřit své city. Jen bych tím přetrhla tu poslední nitku, co mezi námi zůstala, takže můžu jen doufat, že se oba dožijeme rána, pak toho dalšího a toho dalšího,... Připadá mi až k smíchu, že jsme dostali určité množství času, přičemž nevíme kolik a zároveň ho spousta věcí potřebuje po velkých dávkách. Řeknu to takhle, stal se jedním z dlouhodobých cílů, těch, co člověka živí a zároveň trhají na kousky. Proto hluboko uvnitř doufám, že se tomuto příběhu za deset let zasmějeme oba, nebo se prostě jen vysměju své bývalé naivitě a hlouposti, zabraná do uskutečňování splnitelnějších snů. Jediné, co právě teď vím, že bych za něj položila život a takové lidi v srdci nechovám po stovkách.

Zajímalo by mě tedy, kdo za takovou osobu považuje mě. Tajně se modlím, že právě moji drazí přátelé, ti, kterým můžu zavolat s pláčem ve dvě hodiny ráno, nebo se smíchem ve dvě hodiny odpoledne. Jsem si vědoma, že i oni mě soudí, i oni si o mých názorech myslí své, ale přesto je poslouchají, i kdybych jim potřebovala sdělit sebevětší hloupost, vím, že tu pro mě zůstanou. A přesně proto se i já snažím stát přítelem, jemuž se ostatní chtějí svěřit s problémy, probrat je u hrnku čaje a později se jim i společně zasmát. Dle mého takovou osobu potřebuje každý, mě nevyjímaje. A jestliže bych ji tedy nebyla schopna najít, ráda bych se v ni sama přetvořila, sama byla člověkem, jímž chci, aby byli ostatní. Protože jestli bych měla aplikovat jakýkoliv prvek matematiky do praxe, tak právě fakt, že se obě strany rovnice musí rovnat. Co si zaseju, to si také sklidím.

Proto mě dojíímá, kolik lásky jsem vlastně za celý život zažila. Tolik lidí, tolik zvuků, tolik zážitků a takové množství pocitů! Když totiž zavřu oči, nadechnu se a znovu je otevřu, cítím, že jsem stále připoutaná k onomu místu. Slunce právě vychází a mě budí zakokrhání sousedova kohouta. Neváhám, obouvám papuče a sbíhám po schodech dolů k hlavním dveřím. Maličko zaberu za kliku a dovnitř pronikne paprsek znovuzrozeného slunečního dechu, čím je špehýrka větší, tím víc mě teplo hladí po kůži. Vycházím ven a s každým krokem se mé srdce směje hlasitěji. Přecházím do běhu, poskakuju po louce a tančím na orosené trávě. Dobíhám k rybníku a sedám na dřevěné stavidlo. Rozčeřená voda mi omývá nohy a právě takové chvíli se nic nevyrovná. Zažiju ho ještě někdy, ten obrázek klidu a euforie, který pomalu bledne, stejně jako vlnky dobíhají ke břehu?

Většina štěstí, co se mi ze slova *lásky* vybaví, plyne ze zážitků již uplynulých, které jsem do poslední chvíle nedocenila a teď toho lituji. Kdyby byl totiž dnešek mým dnem posledním, ráno bych mamince poděkovala za to, jak o nás neustále s radostí pečuje, objala své dva sourozence z vděku, že náš dům vždy naplní smíchem a životem. Pokusila bych se sejít s partou svých nejbližších přátel a spolu bychom podnikli něco divokého a nespoutaného, zážitek, jenž by nám nadobro utkvěl v mysli. A nakonec? Nakonec bych ho poprosila, jestli by nevzal kolo a nezajel se mnou k mému rybníku, kde bychom jen čekali, až slunce zajde za stromy a den prostoupí v noc. I přestože bych se to ráno neměla probudit, usínala bych s pocitem, že jsem za posledních pár hodin darovala a dostala tolik lásky, že to na celý život stačilo.

„A nakonec je láska, kterou dostaneš, totožná s láskou, kterou dáš.“

-The End, The Beatles